



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

Рж г 1508/2015  
30.09.2015. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у поступку предлагача П.М. из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године и допунског решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/15 од 27.08.2015. године, у седници одржаној 30.09.2015. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБИЈА СЕ** жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године у ставу првом и трећем изреке.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** допунско решење Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/15 од 27.08.2015. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена жалба предлагача изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године у ставу другом изреке.

**Образложење**

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року предлагача, те је утврђено да је у извршном предмету који је у току пред Основним судом у Петровцу на Млави под бројем И 2416/10 повређено право предлагача на суђење у разумном року зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, па је наложено Основном суду у Петровцу на Млави да поступак у овом предмету оконча у што краћем могућем року; ставом другим изреке, обавезана је Република Србија, Високи савет судства – Основни суд у Петровцу на Млави да предлагачу на име накнаде за повреду права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Петровцу на Млави И 2416/10 (2008), плати 80.000,00 динара у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату. Ставом трећим изреке, обавезана је Република Србија, Високи савет судства – Основни суд у Петровцу на Млави да предлагачу на име трошкова поступка плати 6.780,00 динара у року од 15 дана по правноснажности решења.

Допунским решењем Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/15 од 27.08.2015. године, захтев предлагача за веће тражење од досуђене накнаде за повреду права на суђење у разумном року, а до износа од 300.000,00 динара, је одбијен као неоснован.

Против решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године предлагач је изјавио жалбу, с тим што је у жалби истакнуто да није одлучено о преосталом делу захтева до траженог износа од 300.000,00 динара, тако да је допунским решењем истог суда Р4 И 7/15 од 27.08.2015. године, одлучено о том делу захтева.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), применом члана 402. у вези члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача против решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године, у ставу првом и трећем изреке, као и против допунског решења истог суда Р4 И 7/15 од 27.08.2015. године, није основана, док жалба предлагача изјављена против става другог решења Вишег суда у Пожаревцу Р4 И 7/2015 од 06.04.2015. године, није дозвољена.

У поступку доношења ожалбених решења, није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач П.М. поднела је Општинском суду у Жагубици 16.09.2008. године, предлог за извршење на основу извршне исправе – судског поравнања закљученог 14.05.2008. године. Општински суд у Жагубици донео је 16.09.2008. године решење о извршењу И 172/08. којим је усвојио предложено извршење. Предмет извршног поступка је постављање ограде између парцела предлагача као извршног повериоца и лица које је власник суседне парцеле, као извршног дужника. У циљу спровођења извршења суд је заказивао рочишта, одређивао вештачења од стране судских вештака геометара, на чије налазе и мишљења су странке имале примедбе, па су се вештаци током поступка изјашњавали о примедбама и усаглашавали своје налазе и мишљења, а одређено је и вештачење од стране комисије судских вештака. Суд је током поступка доносио закључке и решења којим је одлучивано о захтевима и предлозима странака, против решења извршни дужник је изјављивао правне лекове, која су укидана и предмет је враћан на поновни поступак. У одређеном периоду предмет је био достављен за потребе кривичног поступка по приватној кривичној тужби тужиле овде предлагача, против извршног дужника и у том периоду суд није могао да предузима никакве радње у циљу спровођења извршења. Сада је предмет у току пред Основним судом у Петровцу на Млави.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложио суду да поступак оконча у што краћем

могућем року и одредио накнаду предлагачу за повреду права на суђење у разумном року од 80.000,00 динара.

По оцени Врховног касационог суда, у овом поступку принудног извршења обавезе на одређено чињење – постављања ограде, који је правно једноставан, суд је поступао неажурно и неефикасно и није користио законска овлашћења у погледу процесне дисциплине странака, на тај начин што су странке, а посебно извршни дужник, вршиле злоупотребу својих процесних права, тако да је толерисање оваквог понашања странака од стране суда у великој мери допринело дугом трајању поступка.

Чланом 8а став 1. прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, а ставом 2. прописано је да захтевом из става 1. овог члана може се тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року. Члан 8б став 1. истог закона прописује да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року.

У конкретном случају, не може да се одреди и наложи окончање поступка у року који се рачуна данима, како се то неосновано истиче у жалби. Налог суда да се поступак хитно заврши је упозорење судији да предузме све мере у циљу окончања поступка, али суду не може да се наложи да предмет реши за одређен број дана, обзиром да би у том случају, а пре свега ценећи околности овог извршног поступка као и предмет и средство извршења одређивање таквог рока било би неделотворно. Суд, као ни странке не могу у поступку да буду ограничени у предузимању процесних радњи и у одлучивању, што је све од утицаја на доношење законитих одлука и окончање поступка.

Жалбом се неосновано побија висина накнаде за повреду права на суђење у разумном року од 80.000,00 динара, обзиром да је правна природа ове накнаде сатисфакција за учињену повреду права коју суд може, али не мора да одреди. Када суд утврди да је странци у судском поступку повређено право на суђење у разумном року, примарни циљ заштите тог права је да се судски поступак заврши, а када се одреди примерена накнада за учињену повреду права, њена висина се одређује на основу околности конкретног случаја, применом критеријума за оцену трајања поступка као што су сложеност предмета, поступање суда, понашање предлагача и значај спора за подносиоца захтева. Ова накнада није накнада нематеријалне штете, како се то неосновано истиче у жалби, већ је реч о посебној врсти накнаде, а то је примерена накнада за учињену повреду права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд, приликом одмеравања висине трошкова поступка правилном применом члана 154. став 1. ЗПП, одлучио да предлагачу припада накнада у висини од 6.780,00 динара, чија висина је одмерена применом тарифног броја 13, Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката, као и накнада трошкова судских такса, која је одмерена применом

тарифног броја 4. Закона о судским таксама. Стога су неосновани жалбени наводи да је висина трошкова поступка погрешно одмерена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом и другом изреке, на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Како је предлагач изјавио жалбу против дела одлуке којом је усвојен захтев и одређена накнада од 80.000,00 динара за повреду права на суђење у разумном року, у том делу је жалба недозвољена у смислу члана 378. став 3. Закона о парничном поступку, обзиром да странка нема правни интерес да побија судску одлуку којом је успела са својим захтевом, тако да је Врховни касациони суд одлучио као у ставу трећем изреке, на основу члана 401. тачка 1. Закона о парничном поступку у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа-судија  
Весна Поповић,с.р.**